

VILLANGÓMEZ: UN CLÀSSIC

Al núm. 24 de la revista *Eivissa*, Villangómez ha publicat un article titulat *En el centenari del naixement de Carles Riba*, on rescata alguns fragments d'un altre vell article escrit en castellà a ran de la seva mort però que, censurat, no pogué sortir a la revista madrilenya a la qual anava destinat. Jo ara també vull citar les paraules finals d'aquell article:

"Muchos poetas más jóvenes le consideraban y llamaban maestro. Pero él no podía concebir ese papel rector como una

car-se sense dubte a Villangómez. Qualsevol poeta més jove, en especial aquells que tenim la sort de tractar-lo, podríem subscriure aquestes afirmacions aplicades al mestre de Villangómez.

Però és que, fins i tot sense conèixer-lo personalment, la seva veritat, la continguda en la seva obra poètica i literària, ens crida sense vulgaritat i sense impertinència.

Cada nova lectura dels seus llibres ens descobreix nous passatges rics de matisos i de saviesa; en definitiva, plens de vida. Per-

Villangómez, que de tothom és sabut que hi ha autors renovadors esdevinguts clàssics. Clàssic vol dir, bàsicament, actual en el moment del lector. Que el lector, independentment de l'època a la qual pertany, troba, en els versos o en la prosa d'un autor, que l'ànima humana hi batega perenne, al marge dels elements biogràfics i històrics...

*Hi ha obres que retraten una època i un país, i poden ser belles, magistrals, si voleu. N'hi ha d'altres que, a la seva bellesa intrínseca afegeixen un constant i renovat interès d'actualitat. Així l'*Odisea*. O les *Estades*, de Riba. O *Rayuela*, de Cortàzar.*

L'obra de Villangómez no sols s'alinea al costat de les dels seus companys de generació... per salvar-nos els mots, sinó perquè és clàssica.

En vers:

*Oh parla que ens trobem en l'alenada
i anomenant les coses de la terra,
en tu i els teus perills és on madura
l'esqui torb de la humana poesia.*

O en prosa:

"L'escriptor no tem encatar el seu càntic primaveral. Les paraules, les imatges, seran les de sempre; però l'emoció és be seva. Emoció seriosa, al fons de la morada atenta a descobrir les meravelles que revenen cada any. La promesa que semblen aportar es va quedant vella. I si tots els abrils són iguals, no ho és l'ànima entorn de la qual s'instal·len, i cadascun diu uns mots entenedors de diferent manera. Al peu de cada nou abril influeix la fossa més i més pregona de les primaveres esvaïdes, i l'esperança va prenent tots els matisos del record". □

Jean Serra

Intervenció de l'escriptor Jean Serra

tentación a imitarle. Maestro —dijo— es el que nos libera, devolviéndonos a la realidad de nosotros mismos y de las cosas (...) En poesía es maestro, sobre todo, el que enseña lo que aprende de él mismo (...) La poesía es camino y al mismo tiempo, paradójicamente, estructura de verdad. Si esta verdad es auténtica de uno, servirá igualmente para todos y les llamará sin vulgaridad y sin impertinencia".

Aquestes mateixes paraules poden apli-

què això és la poesia —la literatura tota—: la vida prenent consciència d'ella mateixa a través de les paraules que un home sensible escriu amb tal intenció.

Villangómez és al mateix temps un clàssic de la literatura catalana d'aquest segle. Un clàssic sortosament viu entre nosaltres. A la seva obra hi constatem els atributs que permeten de considerar-la clàssica. I ara no faig referència a les formes escollides per